RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

30. november 2011 *

I sag T-107/08,

Transnational Company »**Kazchrome**« **AO,** Aktioubé (Kasakhstan),

ENRC Marketing AG, Kloten (Schweiz),

først ved advokaterne L. Ruessmann og A. Willems, derefter ved advokaterne Willems og S. De Knop,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union først ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne G. Berrisch og G. Wolf, derefter ved Hix og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af advokat Berrisch

* Processprog: engelsk.

og

Europa-Kommissionen ved H. van Vliet og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

støttet af:

Euroalliages, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne J. Bourgeois, Y. van Gerven og N. McNelis,

intervenient,

angående dels en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1420/2007 af 4. december 2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af siliciummangan med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan og afslutning af proceduren vedrørende importen af siliciummangan med oprindelse i Ukraine (EUT L 317, s. 5), for så vidt som den vedrører importen af siliciummangan fremstillet af Transnational Company »Kazchrome« AO, dels en påstand om erstatning,

har

RETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz (refererende dommer), og dommerne I. Labucka og D. Gratsias,

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. maj 2011,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Den 24. juli 2006 indgav Euroalliages en klage til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber rettet mod importen af siliciummangan (herefter »SiMn«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Kasakhstan og Ukraine.

2 Den 6. september 2006 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af [SiMn] med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Kasakhstan og Ukraine (EUT C 214, s. 14).

3 Sagsøgerne, Transnational Company »Kazchrome« AO (herefter »Kazchrome«) og ENRC Marketing AG (herefter »ENRC«) — henholdsvis et kasakhisk selskab, der bl.a. fremstiller ferrosiliciummangan, og et schweizisk selskab, som markedsfører og sælger dette produkt, der begge tilhører en koncern kontrolleret af Eurasian Natural Resources Corporation plc — kritiserede ved skrivelse af 14. september 2006 indledningen af undersøgelsen bl.a. under henvisning til, at klagen efter sagsøgernes

opfattelse ikke indeholdt tilstrækkelige beviser for eksistensen af dumping af SiMn med oprindelse i Kasakhstan og den deraf følgende væsentlige skade for en erhvervsgren i Fællesskabet.

4 Den 25. juli 2007 meddelte Kommissionen sagsøgerne sine midlertidige konklusioner. Der blev givet interesserede parter en frist til at fremsætte bemærkninger til dette dokument, som udløb den 8. august 2007. Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger hertil den 14. august 2007.

5 Den 5. oktober 2007 udfærdigede Kommissionen den endelige underretningsskrivelse. Der blev givet interesserede parter en frist til at fremsætte bemærkninger til dette dokument, som udløb den 15. oktober 2007. Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger den 15. oktober 2007.

6 Ved skrivelse af 31. oktober 2007 sendte Kommissionen den endelige reviderede underretningsskrivelse til sagsøgerne. Der blev givet sagsøgerne og andre interesserede parter en frist til at fremsætte bemærkninger, som udløb den 12. november 2007, kl. 12. Sagsøgerne fremsatte deres indledende bemærkninger den 7. november 2007. Den 12. november 2007 fremsatte sagsøgerne deres supplerende bemærkninger om den endelige reviderede underretningsskrivelse.

7 Den 4. december 2007 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 1420/2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af [SiMn] med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan og afslutning af proceduren vedrørende importen af [SiMn] med oprindelse i Ukraine (EUT L 317, s. 5, herefter »den anfægtede forordning«).

8 Den anfægtede forordning indeholder i artikel 1, stk. 1, følgende bestemmelse:

»Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af [SiMn] (herunder ferrosiliciummangan) henhørende under KN-kode 7202 30 00 og ex 8111 00 11 (Taric-kode 8111 00 11 10) med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan.«

9 I henhold til den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, er antidumpingtolden på nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, for importen med oprindelse i Kasakhstan på 6,5 %.

10 Ved Kommissionens afgørelse 2007/789/EF af 4. december 2007 om suspension af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved [den anfægtede forordning] på importen af [SiMn] med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan (EUT L 317, s. 79), blev antidumpingtolden suspenderet for en periode på ni måneder.

11 Kommissionen besvarede sagsøgernes bemærkninger af 7. og 12. november 2007 ved skrivelse af 5. december 2007.

12 Suspensionen i afgørelse 2007/789 blev forlænget til den 6. september 2009 ved Rådets forordning (EF) nr. 865/2008 af 27. august 2008 om forlængelse af suspensionen af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved [den anfægtede forordning] på importen af [SiMn] med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan (EUT L 237, s. 1).

Retsforhandlinger og parternes påstande

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. februar 2008 har sagsøgerne anlagt denne sag.

14 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 23. juni 2008 har Euroalliages fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådets og Kommissionens påstande.

15 Ved kendelse af 19. januar 2009 tillod formanden for Rettens Fjerde Afdeling interventionen for så vidt angår annullationspåstanden, og forkastede begæringen for så vidt angår erstatningspåstanden.

16 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Tredje Afdeling, hvorfor sagen følgelig er blevet henvist til denne afdeling.

17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 18. maj 2011.

18 Sagsøgerne har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, i det omfang den indfører en antidumpingtold på import af SiMn, der er produceret og/eller solgt af sagsøgerne.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes in solidum at betale sagsøgerne erstatning med tillæg af renter, for den skade, som bl.a. følger af indledningen af undersøgelsen og vedtagelsen af den anfægtede forordning.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Rådet har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Kommissionen har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Såvel annullationspåstanden som erstatningspåstanden afvises.

— Subsidiært frifindelse for begge påstande.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Euroalliages har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes for annullationspåstanden.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Under retsmødet anførte sagsøgerne som svar på Rettens spørgsmål dels, at deres annullationspåstand alene tilsigtede annullation af den anfægtede forordning for så vidt angår importen af SiMn fremstillet af Kazchrome, dels at erstatningspåstanden udelukkende var rettet mod Rådet.

23 Sagsøgerne har i øvrigt ligeledes som svar på et spørgsmål fra Retten præciseret, at begæringen om fortrolig behandling i forhold til Euroalliages for så vidt angår erstatningspåstanden skal forstås således, at den omfatter de faktiske omstændigheder i denne begæring og ikke den retlige argumentation.

Retlige bemærkninger

Annullationspåstanden

24 Kommissionen har bestridt, at der kan ske en realitetsbehandling af annullationspåstanden, i det omfang den er rettet mod Kommissionen, idet den anfægtede forordning blev vedtaget af Rådet.

25 Sagsøgerne har ikke fremsat argumenter i denne henseende.

26 Det må fastslås, at påstanden om annullation af den anfægtede forordning må afvises, i det omfang den er rettet mod Kommissionen, eftersom den nævnte forordning udelukkende blev vedtaget af Rådet. I henhold til retspraksis er Kommissionens rolle i antidumpingprocedurer således et led i Rådets beslutningsproces. Det påhviler Kommissionen at foretage undersøgelser og på grundlag af disse at beslutte at afslutte proceduren eller at fortsætte den ved at træffe foreløbige foranstaltninger og foreslå Rådet at træffe endelige foranstaltninger, såsom den anfægtede forordning. Beslutningskompetencen tilkommer imidlertid Rådet, som kan afholde sig fra at træffe beslutning, hvis det er uenigt med Kommissionen, eller omvendt træffe en beslutning på grundlag af Kommissionens forslag (jf. Domstolens kendelse af 11.11.1987, sag 150/87, Nashua m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 4421, præmis 6 og 7 og den deri nævnte retspraksis).

27 Til støtte for deres påstande har sagsøgerne påberåbt sig 12 anbringender eller grupper af anbringender.

28 Indledningsvis skal den fjerde gruppe af anbringender vedrørende sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen og den femte gruppe af anbringender vedrørende beregningen af underbudsmarginen behandles.

Den fjerde gruppe af anbringender vedrørende sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen

29 Sagsøgerne har bl.a. gjort gældende, at Rådet har tilsidesat sin begrundelsespligt og artikel 2, stk. 10, litra i), i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske

Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret (herefter »grundforordningen«) (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse EUT 2010 L 7, s. 22)) [nu artikel 2, stk. 10, litra i), i forordning nr. 1225/2009], ved at foretage en nedjustering af Kazchromes eksportpris for ENRC's angivelige provisioner med henvisning til, at denne havde opgaver, som kan sidestilles med de opgaver, der varetages af agenter, som arbejder på provisionsbasis.

30 Rådet har gjort gældende, at begrundelsen i den anfægtede forordning var tilstrækkelig, navnlig henset til de faktiske omstændigheder og brevvekslingen mellem Kommissionen og sagsøgerne under antidumpingproceduren, og at disse ikke viser, at Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at foretage den omtvistede nedjustering og derfor tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

31 Det bemærkes herved, at i henhold til fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. Domstolens dom af 30.9.2003, sag C-76/01 P, Eurocoton m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 10091, præmis 88 og den deri nævnte retspraksis).

32 Grundforordningens artikel 2, stk. 10, har følgende ordlyd:

»Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt, og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser […]

Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for følgende faktorer:

[…]

i) Provision

Der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg.

Begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.

[…]«

33 I det foreliggende tilfælde fremgår det af 67. betragtning til den anfægtede forordning, at idet Kazchrome eksporterede den pågældende vare til Fællesskabet gennem ENRC, defineret som et forretningsmæssigt forbundet handelsselskab i et tredjeland, blev eksportprisen fastsat på grundlag af ENRC's videresalgspriser til den første uafhængige kunde i Fællesskabet.

34 I 73.-75. betragtning til den anfægtede forordning anførte Rådet, at for at sikre en retfærdig sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen skulle der foretages justeringer af eksportprisen, som fastsat i 67. betragtning, bl.a. for provisioner. Rådet anførte i denne forbindelse, at ENRC i forbindelse med Kazchromes salg til Fællesskabet havde samme funktioner som en handelsagent på provisionsbasis, og at ENRC ikke var en del af Kazchromes salgsnet på hjemmemarkedet.

35 Som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet bekræftede Rådet, således som det synes at fremgå af ordlyden af 74. betragtning til den anfægtede forordning, at henvisningen heri til den omstændighed, at ENRC ikke var en del af Kazchromes salgsnet på hjemmemarkedet, alene tilsigtede at angive grunden til, at det blev antaget, at der var en forskel mellem hjemmemarkedssalg og eksportsalg, der begrundede justeringen, og ikke at etablere kvalificeringen af forholdet mellem sagsøgerne som at være det samme som forholdet mellem en agenturgiver og en kommissionær og følgelig at begrunde eksistensen af »provisioner«, der indgår i eksportprisen. Dette forhold vedrørte således indvirkningen af den faktor, som justeringen foretages efter, på prisernes sammenlignelighed og ikke selve dens eksistens.

36 Det skal derfor bemærkes, at konklusionen i den anfægtede forordning om, at ENRC havde samme funktioner som en handelsagent på provisionsbasis, hviler på to forhold, der omtales i 74. betragtning til den anfægtede forordning: den omstændighed, at sagsøgerne var særskilte retlige enheder, og den omstændighed, at de samarbejdede på grundlag af et køber/sælger-forhold.

37 Det fremgår i øvrigt af den anfægtede forordning og Rådets præciseringer for Retten, at Rådet af disse grunde tilsigtede at angive, at sagsøgerne var i et handelsforhold etableret under normale konkurrencevilkår, og at ENRC under disse omstændigheder ikke kunne anses for at handle som en intern salgsafdeling.

38 Det må dog konstateres, at ved blot at nævne disse to forhold gør ordlyden af den anfægtede forordning det ikke muligt at kende de faktiske og retlige betragtninger, som ligger til grund for Rådets vurdering.

39 For det første bemærkes, at selv om det er åbenbart, at sagsøgerne er særskilte retlige enheder, og at ENRC derfor ikke er en intern salgsafdeling, er denne betragtning ikke tilstrækkelig til at underbygge konklusionen om, at ENRC's funktioner ikke var som funktionerne for en intern salgsafdeling, men funktionerne for en handelsagent, som handler på provisionsbasis.

40 For det andet gør en simpel påstand om, at sagsøgerne »opererede på grundlag af et køber/sælger-forhold«, det ikke muligt at forstå grundene til, at Rådet på trods af de forhold, som sagsøgerne har fremført, var af den opfattelse, at handelsforholdet mellem disse var etableret på normale konkurrencevilkår, og at ENRC's funktioner derfor ikke var som en intern salgsafdelings funktioner, men som funktionerne for en handelsagent, der handler på provisionsbasis. Det skal således bemærkes, at sagsøgerne under hele undersøgelsen fremførte forhold for at godtgøre, at ENRC ikke handlede som en bundet sælger, men som en intern salgsafdeling for Kazchromes fabrikker.

41 Selv om det ganske vist er med føje, at Rådet gør gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede forordnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden (jf. præmis 31 ovenfor), men ligeledes i lyset af skriftvekslingen mellem Kommissionen og sagsøgerne under

antidumpingproceduren, gør denne betragtning det ikke muligt at fastslå, at begrundelsespligten er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

42 Det bemærkes således, at Rådet ikke i sit skriftlige indlæg eller under retsmødet har fremlagt præciserende oplysninger vedrørende de sagsakter, hvori de relevante udvekslinger er angivet. Yderligere præciseringer vedrørende grundene til, at Kommissionen foreslog Rådet at lægge til grund, at sagsøgerne havde et køber/sælger-forhold, fremgår i øvrigt hverken af den endelige underretningsskrivelse af 5. oktober 2007 (72. betragtning) eller af den endelige reviderede underretningsskrivelse af 31. oktober 2007 (74. betragtning). Disse to dokumenter er således affattet enslydende med den anfægtede forordning og giver ikke yderligere præciseringer. Yderligere oplysninger fremgår heller ikke af de dokumenter, der specifikt vedrører sagsøgerne, og som blev afsendt samtidig med de to ovennævnte dokumenter eller efterfølgende, såsom Kommissionens skrivelse af 5. december 2007, som blev afsendt som svar på sagsøgerens bemærkninger til den endelige reviderede underretningsskrivelse.

43 Det må derfor konstateres, at Rådets vurdering om, at ENRC i forbindelse med Kazchromes salg til Fællesskabet havde samme funktioner som en handelsagent på provisionsbasis, er behæftet med en begrundelsesmangel.

44 De øvrige argumenter, som Rådet har fremført under sagens behandling, kan ikke ændre denne vurdering.

45 Rådet har gjort gældende, at rigtigheden af dens vurdering dels følger af en angivelig høj grad af formalisme i den købs-/salgskontrakt, der forbinder sagsøgerne [*fortroligt*] [1] , dels af en række forhold, som disse har fremført i deres sagsanlæg med henblik på at godtgøre, at ENRC ikke fungerer som en handelsagent på provisionsbasis. Rådet

1 — Fortrolige oplysninger udeladt.

har således gjort gældende, at ENRC's funktioner ikke kunne opfattes som værende supplerende til Kazchromes funktioner [*fortroligt*], og at den gruppestruktur, som sagsøgerne henhører under, bekræfter, at sagsøgernes indbyrdes forhold ikke kunne anses for at svare til et forhold mellem en mandant og en mandatar på provisionsbasis. Ifølge Rådet er den omstændighed, at den kontrakt, der regulerer forholdet mellem sagsøgerne, efter dens opfattelse er særlig formalistisk, imidlertid en åbenlys omstændighed, der ikke havde brug for at blive nævnt udtrykkeligt.

46 Selv om det måtte antages, at den påståede høje grad af formalisme i kontrakten var åbenbar, skal det bemærkes, at sagsøgerne under antidumpingproceduren fremførte en række forhold vedrørende forholdet mellem dem og om ENRC's funktioner, der ifølge sagsøgerne beviser, at sidstnævnte havde funktioner, som er typiske for en producents interne salgsafdeling. Det må imidlertid konstateres, at det ved en gennemgang af den anfægtede forordning og sagsakterne ikke er muligt for sagsøgerne — eller Retten — at forstå, at vurderingen om at de havde et køber/sælger-forhold etableret på normale konkurrencevilkår, hvilede på den angivelige formalisme af den kontrakt, der binder dem, og endnu mindre, hvorfor denne formalisme i sig selv berettigede den omtvistede vurdering til trods for de andre påberåbte omstændigheder. Det bemærkes således særligt, at sagsøgerne i replikken i relation til Rådets henvisning i svarskriftet til kontrakten har gjort gældende, at denne eventuelle formalisme er begrundet i ydre forhindringer, der ikke vedrører arten af sagsøgernes forhold.

47 Under disse omstændigheder skal Rådets henvisning til formalismen i den kontrakt, der binder sagsøgerne, anses for at være en ny begrundelse, der er anført i forbindelse med søgsmålet, og som ikke kan afhjælpe den ovenfor konstaterede begrundelsesmangel.

48 Det samme gælder for så vidt angår Rådets henvisning til andre forhold, der er nævnt af sagsøgerne i forbindelse med deres søgsmål, og som efter Rådets opfattelse bekræfter rigtigheden af dens vurdering (jf. præmis 45 ovenfor), men som ikke er nævnt i hverken den anfægtede forordning eller Kommissionens skriftlige indlæg under den administrative procedure. Rådet har i øvrigt ikke gjort noget forhold gældende, som gør det muligt at fastslå, at sagsøgerne nødvendigvis burde forstå, at det var disse forhold, der lå til grund for Rådets holdning.

49 Sagsøgernes klagepunkt om en begrundelsesmangel inden for rammerne af den fjerde gruppe af anbringender kan derfor tiltrædes.

Den femte gruppe af anbringender vedrørende beregningen af underbudsmarginen

50 Det konkluderes i den anfægtede forordning, at for så vidt angår varer med oprindelse i Kasakhstan var der et samlet underbud på 4,5 % på basis af et vejet gennemsnit, dvs. at de priser, som varen blev solgt til i Fællesskabet, var 4,5 % lavere end EF-erhvervsgrenens priser (104. betragtning).

51 I henhold til ordlyden af den anfægtede forordning blev underbudsmargen for alle landene beregnet ved at sammenligne EF-erhvervsgrenens priser »ab fabrik« med priserne for importerede varer ved indførsel til Fællesskabets fysiske territorium, behørigt justeret for omkostninger til losning og toldbehandling (105. betragtning).

52 Idet visse af sagsøgernes varer var blevet transporteret med tog fra Kasakhstan til havnene i Klaipeda (Litauen) eller Kaliningrad (Rusland), krydsede de Litauen under den »eksterne forsendelsesprocedure«, før de blev lastet og via internationale farvande transporteret til bestemmelseshavnen, almindeligvis Rotterdam (Nederlandene). Derfor blev priserne på sagsøgernes varer i overensstemmelse med den metode, der er nævnt i præmis 51 ovenfor, med henblik på sammenligningen med EF-erhvervsgrenens priser beregnet ved fra »hjemtagnings«-eksportpriserne at trække omkostningerne i forbindelse med transport mellem det sted ved grænsen mellem Hviderusland og Litauen, hvorfra varerne er indført i sidstnævnte stat, og bestemmelseshavnen.

53 Sagsøgerne har gjort gældende, at ved at beregne underbudsmargen på grundlag af priserne på deres varer ved disses første indførsel til Fællesskabets fysiske territorium, selv om de toldbehandles andetsteds, har Rådet bl.a. tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2 (nu artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009), og foretaget et åbenbart urigtigt skøn. De har henvist til, at grundforordningens artikel 3, stk. 2, kræver en objektiv undersøgelse af importens indvirkning på prisen på markedet i Fællesskabet, og har anført, at Rådet har tilsidesat denne bestemmelse, eftersom den foretagne justering er åbenbart urimelig og udtryk for forskelsbehandling.

54 Rådet har anført, at grundforordningen ikke nærmere beskriver, hvordan analysen af underbuddet skal foretages, og har gjort gældende, at den derfor har en vid skønsmargen i denne henseende. Det er Rådets opfattelse, at den metode, der anvendes til beregning af importprisen i forbindelse med beregning af underbuddet, ikke er åbenbart urimelig og udtryk for forskelsbehandling, og at den følgelig er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2.

55 Det skal bemærkes, at det fremgår af parternes argumenter, at den mest nøjagtige måde at beregne prisunderbud på ville være at sammenligne priserne på de importerede varer med EF-erhvervsgrenens priser ved at medtage alle udgifter helt frem til kunden. Idet denne fremgangsmåde ikke kan praktiseres på grund af det betydelige

antal beregninger, som den ville medføre, er parterne enige om, at en rimelig sammenligning kan foretages ved at sammenligne priserne på EF-erhvervsgrenens varer »ab fabrik« uden transportudgifter med priserne på de importerede varer, ved at medtage en del af de nævnte udgifter for at tage hensyn til den omstændighed, at importen ikke konkurrerer med fællesskabsvarer på deres priser »ab fabrik«, og at de skal transporteres over længere afstande for at nå frem til fællesskabskunderne.

56 Parterne er imidlertid uenige om spørgsmålet om, hvorvidt det referencepunkt, hvorfra omkostningerne til transport af importerede varer ikke skal medtages i priserne på de importerede varer med henblik på at sikre rimeligheden i sammenligningen med EF-erhvervsgrenens varer, er toldklareringen, som sagsøgerne hævder, eller det sted, hvor de importerede varer første gang indføres til Fællesskabets fysiske territorium, som Rådet har gjort gældende.

57 Det bemærkes imidlertid, at det i denne sag ikke er nødvendigt at tage stilling til det referencepunkt, som generelt vil være mest hensigtsmæssigt, og det er tilstrækkeligt at undersøge, om det af Rådet trufne valg i det konkrete tilfælde var åbenbart urimeligt.

58 Indledningsvis bemærkes, at ifølge grundforordningens artikel 1, stk. 1 (nu artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009), »kan en antidumpingtold […] opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade«. Denne bestemmelse i artikel 1, der har overskriften »Principper«, fastsætter den grundlæggende regel for pålæggelsen af antidumpingtold, hvorefter det ikke er tilstrækkeligt, at de indførte varer sælges til dumpingpriser. Det er et yderligere krav, at deres overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade. Det er netop i forbindelse med konstateringen af skade, at grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3 (nu artikel 3, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1225/2009), fastsætter, at der skal foretages

en objektiv undersøgelse af importens indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og at det med henblik herpå tages i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres.

59 Det følger heraf, at det bl.a. er under henvisning til muligheden for, at dumpingimporten forvolder skade, at det bør undersøges, om Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved fastlæggelsen af det referencepunkt, i forhold til hvilket priserne på sagsøgerens varer, der skal sammenlignes med EF-erhvervsgrenens priser, i det foreliggende tilfælde skulle beregnes. Rådet anerkender i øvrigt selv forholdet mellem underbuddet og årsagsforbindelsen, idet det anfører, at »beregningen af underbuddet er af særlig betydning i forbindelse med undersøgelsen af priserne på de importerede varer med henblik på at vurdere årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og den konstaterede skade«, og at nærværende gruppe af anbringender »angår et teknisk aspekt, der er relevant for både konstateringen af, om der foreligger skade, og årsagsforbindelsen«.

60 Sagsøgerne har gjort gældende, at priserne på de importerede varer burde have været beregnet på grundlag af »hjemtagnings«-eksportpriserne, og derfor ved toldbehandlingshavnen og ikke stedet for indførslen til Fællesskabets fysiske territorium. De har navnlig gjort gældende, at valget af dette sidstnævnte sted er urimeligt, da det indebærer, at spørgsmålet, om varer — som kunden betaler samme pris for, og som leveres på det samme sted — forvolder skade på EF-erhvervsgrenen eller ej, afhænger af, om transportruten indtil toldbehandlingshavnen indeholder en første transit gennem Fællesskabets territorium, selv hvis transitten har fundet sted under den »eksterne forsendelsesprocedure«, og ikke indebærer import af varerne.

61 Rådet har heroverfor anført, at de importerede varer ankommer til fællesmarkedet, når de første gang indføres til Fællesskabets territorium, mens det sker for EF-erhvervsgrenens varer, når de forlader fabrikken, og at det således er på disse to steder, at det kan antages, at varerne direkte konkurrerer med hinanden, hvorved der kan foretages en rimelig sammenligning.

62 Det skal bemærkes, at som sagsøgerne har gjort gældende, afspejler de af Rådet anvendte priser ikke de priser, der er forhandlet med kunderne i Fællesskabet, dvs. almindeligvis cif-priserne (omkostninger, forsikring og fragt) ved toldbehandlingshavnen, og er blot en værdi, som Rådet har beregnet. Selv om enhver antidumpingprocedure indebærer komplicerede beregninger og ofte en hensyntagen til beregnede værdier, forholder det sig ikke desto mindre således, at idet den af Rådet anvendte værdi i forbindelse med undersøgelsen af underbuddet blev beregnet under undersøgelsen på grundlag af sagsøgernes oplysninger, kunne kunderne ikke tage hensyn til denne værdi med henblik på at afgøre, om de ville købe hos EF-erhvervsgrenen eller hos sagsøgerne. Kunderne kunne end ikke estimere denne værdi, da der ikke er noget grundlag for at antage, at de havde kendskab til den præcise strækning, varerne havde tilbagelagt inden ankomsten til toldklareringen, og at de derfor vidste, at varerne for så vidt angår en del af deres strækning allerede havde været i transit gennem Fællesskabets territorium. Rådet medgav således som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet, at det ikke var bekendt med, om kunderne havde kendskab til varernes rute, men at denne rute under alle omstændigheder ikke vedrørte dem, idet det eneste vigtige for kunderne er varens endelige pris, når den ankommer til deres fabrik.

63 Det følger heraf, at det er de priser, der er forhandlet mellem sagsøgerne og kunderne, og ikke priserne på et tidspunkt under transportfasen — uanset om det er på Fællesskabets territorium — der har kunnet afgøre kundernes beslutning om at købe sagsøgernes og ikke EF-erhvervsgrenens varer. Selv hvis det som hævdet af Rådet er varens endelige pris, når den ankommer til kundernes fabrikker, der interesserer dem, forholder det sig ikke desto mindre således, som sagsøgerne har gjort gældende som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet, at kunderne er bekendt med

transportomkostningerne fra toldbehandlingshavnen til deres fabrikker og derfor meget let kunne beregne den endelige pris på grundlag af de med sagsøgerne forhandlede cif-priser ved toldbehandlingshavnen.

64 Det følger ligeledes heraf, som sagsøgerne har påpeget, at alle de varer, som de selv eller andre producenter fra andre eksporterende lande har solgt til Fællesskabets forbrugere, har forvoldt den samme skade, uanset den strækning, som varerne har tilbagelagt, hvis de er blevet solgt til kunder på det samme sted og til samme eller næsten samme pris.

65 Det bemærkes desuden, at hvad angår sagsøgernes eller andre eksportørers varer, der er indført til Fællesskabets territorium ved toldbehandlingshavnen, var Rådet af den opfattelse, at transportomkostningerne mellem havnene og kundernes anlæg svarede til dem for transporten mellem EF-producentens fabrik og nævnte anlæg. Rådet har imidlertid ikke godtgjort, at et yderligere fradrag for en betydelig del af de transportomkostninger, som er afholdt før ankomsten til toldbehandlingshavnen, var nødvendig for at sikre en rimelig sammenligning, dvs. med henblik på ikke i priserne på de importerede varer at medtage omkostninger, der ikke er indeholdt i EF-erhvervsgrenens pris, når varerne har krydset Litauen i ekstern forsendelse nogle hundrede kilometer, før de lastes og transporteres via internationale farvande.

66 Denne betragtning kan illustreres ved at henvise til det eksempel, som Rådet selv anfører i duplikken. Rådet har således rejst spørgsmålet, hvorfor priserne på en del af sagsøgernes varer ikke skal beregnes i forhold til deres passage af grænsen mellem Litauen og Hviderusland, mens de polske producenters varer også skal transporteres fra deres fabrikker i Polen. Da omkostningerne fra fabrikken i Polen blev anset for at stemme overens med dem fra havnen i Rotterdam for de importerede varer, der

ankom direkte og blev toldbehandlet det nævnte sted, er det imidlertid på ingen måde godtgjort, at fradraget i det foreliggende tilfælde for de væsentlige omkostninger, der er forbundet med transporten mellem grænsen mellem Litauen og Hviderusland og havnen i Rotterdam, var nødvendig for at sikre en retfærdig sammenligning mellem priserne på sagsøgerens varer og priserne for en polsk producents varer.

67 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at Rådet i det foreliggende tilfælde har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at den objektive sammenligning mellem priserne på de importerede varer og priserne for EF-erhvervsgrenens varer i det foreliggende tilfælde krævede, at referencepunktet for at fastsætte de førstnævntes priser er grænsen mellem Hviderusland og Litauen for de af sagsøgernes varer, der er blevet befordret via havnene i Klaipeda og Kaliningrad.

68 Hvad endelig angår Rådets argument om, at en antagelse af, at referencepunktet for fastsættelsen af priserne på de importerede varer var toldbehandlingshavnen, ville fordreje ordningen ved at tilskynde eksportørerne til at blive enige med deres klienter om en toldbehandling nærmest deres fabrikker, bemærkes det, at den konklusion, der følger af undersøgelsen ovenfor, alene vedrører nærværende sag, og at Kommissionen og Rådet inden for rammerne af deres skønsmargin skal tage hensyn til alle relevante forhold i hvert enkelt tilfælde, herunder holdepunkter for at fastslå, at valget af transportformer og toldklareringerne til forskel fra den foreliggende sag har til formål at hindre sammenligningen af priserne på de importerede varer og fællesskabsvarerne.

69 Sagsøgernes klagepunkt om et åbenbart urigtigt skøn inden for rammerne af den femte gruppe af anbringender kan derfor tiltrædes.

70 Det skal bemærkes, at sagsøgernes varer uden den justering, der blev foretaget af Kazchromes eksportpriser, som fastsat i 67. betragtning til den anfægtede forordning, ikke ville være blevet betragtet som dumpingvarer, eller i det mindste ville den fastlagte dumpingmargin være lavere end den, der blev beregnet i den anfægtede forordning, og som blev anvendt ved beregning af den pålagte antidumpingtold (170. betragtning). Det fremgår endvidere af sagsakterne, at beregningen af sagsøgernes priser på de eksporterede varer til Fællesskabet i forbindelse med deres passage af grænsen mellem Hviderusland og Litauen har medført et underbud af priserne i forhold til EF-erhvervsgrenens priser, der ligger til grund for konklusionen om, at importen af sagsøgernes varer havde forvoldt EF-erhvervsgrenen skade (145. betragtning til den anfægtede forordning). Det følger heraf, at de to klagepunkter, som Retten har taget til følge, vedrører vurderinger, som er det nødvendige grundlag for pålæggelsen af en antidumpingtold på importen af SiMn fremstillet af Kazchrome.

71 Henset til det ovenstående bør den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den angår importen af SiMn fremstillet af Kazchrome, uden at det er fornødent at tage stilling til sagsøgernes øvrige anbringender og argumenter.

Erstatningspåstanden

72 Med denne påstand tilsigter sagsøgerne at opnå erstatning for tre former for skade, som består i et indtægtstab, udgifterne i forbindelse med sagen og tabene for deres moderselskabs aktiekurs den 7. december 2007.

73 Det følger af fast retspraksis, at Fællesskabets erstatningspligt på grund af ulovlig adfærd udvist af dets organer er undergivet en række betingelser, nemlig at

institutionernes kritiserede adfærd har været retsstridig, at der er indtrådt et tab, og at der er årsagsforbindelse mellem den ulovlige adfærd og det påståede tab (Domstolens dom af 29.9.1982, sag 26/81, Oleifici Mediterranei mod EØF, Sml. 3057, præmis 16, og Rettens dom af 16.7.1998, sag T-199/96, Bergaderm og Groupil mod Kommissionen, Sml. II, s. 2805, præmis 48). Når en af betingelserne for, at Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontraktforhold, ikke er opfyldt, skal Fællesskabet frifindes, idet det ikke er nødvendigt at undersøge, om de øvrige betingelser er opfyldt (jf. Rettens dom af 20.2.2002, sag T-170/00, Förde-Reederei mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 515, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

74 I denne sag er det hensigtsmæssigt at indlede undersøgelsen med betingelsen om, at der er årsagsforbindelse mellem de påberåbte ulovligheder og det påståede tab.

75 Hvad for det første angår årsagsforbindelsen mellem indtægtstabet og de påberåbte ulovligheder, har sagsøgerne gjort gældende, at havde Kommissionen ikke handlet ulovligt ved at indlede proceduren mod Kasakhstan, gennemføre proceduren og foreslå foranstaltninger, og havde Rådet ikke ulovligt vedtaget den anfægtede forordning, ville sagsøgerne have haft højere fortjenester end de fortjenester, der faktisk blev opnået på fællesmarkedet. Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at ENRC's salg til Fællesskabet siden indledningen af antidumpingproceduren og indtil sagsanlægget viser et betydeligt fald i den samlede værdi [*fortroligt*].

76 Det må konstateres, at en simpel henvisning til et fald i salgsmængder ikke er tilstrækkelig til at bevise den årsagssammenhæng, som kræves i henhold til retspraksis for, at Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontraktforhold. Det fremgår således af sagsakterne, at EF-erhvervsgrenens import- og salgsmængder varierer meget fra år til år. Mens sagsøgerne således navnlig har gjort gældende, at forskellen mellem salgsmængden i 2006 og salgsmængden i 2007 er tilstrækkelig til at godtgøre årsagsforbindelsen, fremgår det af de argumenter, der er fremført af sagsøgerne til støtte

for annullationspåstanden, særligt vedrørende anbringendet om sammenblandingen af sagsøgerens import og Folkerepublikken Kinas import, at deres eksport til Fællesskabet i 2004 [*fortroligt*] var lavere end i 2007 [*fortroligt*], selv om der ikke fandt nogen undersøgelse sted vedrørende selskaberne i den periode. På samme måde viser sammenligningen af eksporttallene for 2006 [*fortroligt*] med eksporttallene for 2007 [*fortroligt*] og eksporttallene for 2002 og 2003 [*fortroligt*] med eksporttallene for 2004 [*fortroligt*], at meget betydelige nedgange i importen fra Kasakhstan ikke alene er en følge af indledningen af en antidumpingprocedure eller pålæggelsen af antidumpingtold.

77 Sammenligningen af de i den anfægtede forordning anførte salgsmængder for andre lande bekræfter variationen i de nævnte mængder fra år til år på det pågældende marked. Tabellen i 137. betragtning til den anfægtede forordning vedrørende indførslen til Fællesskabet fra Sydafrika viser således en stigning på 70 % i 2003 (81 330 tons) i forhold til 2002 (47 808 tons), efterfulgt af et fald på 27,76 % i 2004 (58 753 tons) i forhold til 2003. Tabellen i 138. betragtning til den anfægtede forordning vedrørende indførslen til Fællesskabet fra andre tredjelande end Norge, Indien, Sydafrika og de lande, der er omfattet af undersøgelsen, viser en stigning på 28 % i 2003 (108 539 tons) i forhold til 2002 (84 904 tons), efterfulgt af en ny stigning på 15,05 % i 2004 (124 872 tons) i forhold til 2003, mens en sammenligning af tallene for 2004 og 2005 (63 178 tons) viser en nedgang på 49,41 %.

78 Hvad for det andet angår årsagsforbindelsen mellem udgifterne i forbindelse med deres deltagelse i den administrative procedure og de påberåbte ulovligheder har sagsøgerne gjort gældende, at hvis Kommissionen ikke med urette havde medtaget Kasakhstan i undersøgelsen, ville de ikke have afholdt disse udgifter, og hvis Kommissionen, da proceduren først var indledt, ikke havde tilsidesat sin skønsbeføjelse alvorligt og åbenbart og/eller begået magtfordrejning, ville deres samarbejde og udgifterne i forbindelse hermed have undgået pålæggelsen af en antidumpingtold.

79 Det skal for det første, som anført af Rådet, bemærkes, at udgifterne i forbindelse med deltagelsen i den administrative procedure højst kan påløbe fra indledningen af undersøgelsen og dens afvikling, og ikke fra vedtagelsen af den anfægtede forordning i sig selv.

80 Det skal for det andet bemærkes, at i overensstemmelse med retspraksis skal tabet være en direkte konsekvens af den påberåbte ulovlighed og ikke sagsøgerens valg med hensyn til, hvordan der skal reageres på den angiveligt ulovlige retsakt. Det er således fastslået, at den blotte omstændighed, at den ulovlige adfærd har udgjort en nødvendig betingelse (condicio sine qua non) for tabets opståen, således at forstå, at dette ikke ville være opstået, hvis ikke der var fulgt en sådan adfærd, ikke er tilstrækkeligt for at godtgøre en årsagsforbindelse (jf. i denne retning Rettens kendelse af 12.12.2007, sag T-113/04, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 171, præmis 31-40).

81 Der stilles imidlertid ikke krav om, at eksporterende producenter (eller andre berørte parter) deltager i en antidumpingprocedure (Rettens kendelse af 14.3.1996, sag T-134/95, Dysan Magnetics og Review Magnetics mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 27), og disse kan frit vurdere, om det er hensigtsmæssigt, og om de har interesse i at deltage, intensiteten af deres deltagelse og de udgifter, som skal afholdes med henblik herpå. De kan i øvrigt bl.a. frit vælge kun at deltage ved at anmode deres personale om at indsamle de fremsatte påstande og lade sig repræsentere af personalet i deres juridiske tjeneste, eller indgå en aftale med et advokatkontor.

82 Som Rådet har anført, kan de påberåbte udgifter, der svarer til sagsøgernes personales arbejde, under alle omstændigheder ikke anses for at være direkte knyttet til undersøgelsen, da personalets lønninger skulle udbetales uafhængigt af tilstedeværelsen af en igangværende antidumpingprocedure. Endvidere har sagsøgerne end ikke gjort gældende, at de personer, der deltog i proceduren, blev ansat for at følge den, eller at

personerne blev afskediget i mangel af en ekstra arbejdsbyrde som følge af opfølgningen af undersøgelsen.

83 Med hensyn til advokaternes honorarer bemærkes blot, at sagsøgerne alene har påberåbt sig disse udgifter uden på nogen måde at forsøge at godtgøre, at udgifterne var nødvendige og ikke var en følge af deres valg med hensyn til, hvordan der skulle reageres på indledningen af undersøgelsen.

84 Herefter skal det fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at der foreligger en årsagsforbindelse mellem de ulovligheder, som de har gjort gældende, og de to første former for skade, som de påberåber sig. Erstatningspåstanden må derfor forkastes for så vidt angår den påståede skade, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, eller rigtigheden af de påberåbte tab.

85 Hvad for det tredje angår den skade, som består i tab som følge af, at kursen på sagsøgernes moderselskabs aktie faldt den 7. december 2007, må det fastslås, at dette tab overhovedet ikke er nævnt i forbindelse med deres argumenter om årsagsforbindelsen. Ifølge artikel 21, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, som i henhold til statuttens artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, og ifølge Rettens procesreglements artikel 44, stk. 1, litra c), skal stævningen bl.a. indeholde en angivelse af søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen (Rettens kendelse af 28.4.1993, sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 20, og af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49, samt Rettens dom af 15.6.1999, sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1825, præmis 29). Erstatningspåstanden skal derfor afvises med hensyn til dette sidste påberåbte tab.

86 Henset til det ovenstående skal erstatningspåstanden forkastes i sin helhed.

Anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse

87 Sagsøgeren har anmodet Retten om at anmode Rådet og Kommissionen om at fremlægge en række dokumenter vedrørende nogle af de klagepunkter, som de har fremført, og at pålægge udpegelsen af en uafhængig økonomisk sagkyndig med ansvar for udarbejdelse af en rapport om flere spørgsmål i sagen.

88 I lyset af det ovenstående er det ufornødent at anmode om, at de af sagsøgerne nævnte dokumenter fremlægges, eller udpege en uafhængig økonomisk sagkyndig.

Sagens omkostninger

89 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, for så vidt som søgsmålet var rettet mod Kommissionen, bør det pålægges dem at betale Kommissionens omkostninger.

90 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten i øvrigt fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. I det

foreliggende tilfælde bestemmer Retten, at sagsøgerne bærer halvdelen af deres egne omkostninger, og at Rådet betaler den anden halvdel af sagsøgernes omkostninger og bærer sine egne omkostninger.

91 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i bestemmelsens første og andet afsnit nævnte skal bære deres egne omkostninger. I det foreliggende tilfælde bestemmer Retten, at Euroalliages skal bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1) Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1420/2007 af 4. december 2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af siliciummangan med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan og afslutning af proceduren vedrørende importen af siliciummangan med oprindelse i Ukraine annulleres, for så vidt som den vedrører importen af siliciummangan fremstillet af Transnational Company »Kazchrome« AO.

2) I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen.

3) Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing AG bærer halvdelen af deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

4) Rådet betaler halvdelen af Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketings omkostninger og bærer sine egne omkostninger.

5) Euroalliages bærer sine egne omkostninger.

Czúcz Labucka Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 2011.

Underskrifter